

AUKTION!

Ifølge Aftale med Auktionsforvalteren vil der Mandag den 5. December Kl. 10 blive afholdt Auktion fra min Pakhusbygning i Vågsbotn over forskellige Handelsvarer.

Fire Ugers Kredit ydes Købere, der ikke staar i Restance fra tidligere Auktioner.

Z. Heinesen.

Føroya motorpassarafelag

hefur aðalfund á Sjómannshelminum í Tórshavn miðviku-dagin 11. decbr. 1932 kl. 7 s. p.

Johan Rasmussen,
formaður.

Fotografier af Mars-Menneskene?

En engelsk Fotografi-Opfindelse, der aabner utrolige Muligheder. — Fotografering i Mørke og Taage eller over enorme Afstande ved Hjælp af usynlige Straaler.

16.—11.—32.

Tað er óivað so, at menniskja-
aettin enn er í sínum barndómi.
Ferð eftir ferð frætta vit, at vit-
skapsmenn gera upplýningar,
sum gera okkum bilsin, ja meir
enn bilsin, so ótrúligir eru teir.
Vit sita í stovu okkara og hoyra,
hvat fólk í tí somu stund siga,
syngja, spæla o. s. fr. runt í
øðrum londum. Í kvöld fara vit
at fáa at hoyra valgrúslitið úr
Danmørk, og áðrenn vit vita av,
verða vit fyrri eisini at stigga
tað, ið gongur fyrri seg aðra
staðni. Nú fyrri kortum hava
nakrir engilskir vitskapsmenn
gjørt eina upplýning, hvar um
sigist:

Det engelske Blad »Daily Ex-
press« bringer en sensationel
Meddelelse om en Opfindelse af
uoverskuelig Rækkevidde, gjort
af nogle Kemikere paa en Fabrik
for fotografiske Artikler i Ilford.
Opfindelsen bestaar i et særligt
Farvestof, som, naar det paa-
smøres en fotografisk Plade, gør
den modtagelig for de usynlige
ultra-røde Straaler. Herved bliver
det muligt at optage skarpe
Fotografier over utrolige Afstande
— Afstande, der faktisk kun be-
grienses af Jordens Runding,
Horizonten, og det bliver ligele-
des muligt at fotografere i Mørke
og Taage.

Selv paa en Afstand af 10
eller 20 engelske Mil kommer
alle Detailler frem i Billedet, ja,
der tales endogsaa om, at man
ved Hjælp af denne Opfindelse
vil kunne fotografere eventuelt
Liv paa andre Kloder. Opfindel-
sen vil sætte Skibe i Stand til
at sejle med fuld Kraft gennem
Mørke og Taage, den vil under
en Krig kunne benyttes til at af-
sløre Fjendens Stillinger paa
lang Afstand, og ingen kunstig
Taage vil kunne beskytte et
Krigsskib mod den.

Nu er Spørgsmaalet, om Op-
findelsen holder, hvad den lover.
Det meddeles, at de paagæl-
dende Videnskabsmænd er gaaet
i Gang med Forsøgene paa ogsaa
at udnytte Spektrets ultra-vio-
lette Straaler til Fotografering.
Lykkes dette, vil der være Mu-
ligheder, der er endnu mere
eventyrlige. Man vil saaledes
kunne fotografere gennem Mure,
og alt Privatliv vil i Fremtiden
være udelukket.

ÚR SUÐUROY

Skipavágin.

Nú liggja tey aftur í legu síni
— droymandi um vársins, sun-
marsins og heystsins brøgd.

Seglini eru loqd — flogið er
skert. Hvørt hevur sína søgu,
ið um tey longu vetrarkvöldini
ljóðar sum ævintýr, ið fær barn-
anna eygu at ljóma og sál teirra
at trúa móti fadrins og bróð-
ursins brøgdum.

Eins og flytifuglar spentu tey
veingir sínar á vári, lættu sær
á og hildu út í hitt vandafulla
havið.

Ferðin stóð ikki móti suður-
landa heitu sólarriku strondum.
Um so hevði verið, høvdu bros
leikad á kiunn, og vónirnar verið
lættar og ljósar.

Leiðin lá vestur eftir — í
kuldán, stormin og kavaroksið.
Men leikaði alls ikki bros á
kiunn?

Hitt dapra og djúpa alvar
merkti væl flestu garparnar. Tað
var ikki ljósar leikur og skemt-
an, teir stendtu til, men bardagi,
hín lættisligasti bardagi, bar-
dagur móti figgindanum, ið
kemur sum tjóvur á nátt, figg-
indanum, ið loynir sær í havs-
ins koldu báru.

So mangan var tapt, so
mangir vóru verðandi har úti!
stendur rist og meitlað í hvor-
jum Føroyings barni. Men kort-
ini hildu teir á, reystmenn
landsins. Reystmenn! — ja,
hvør er reystmenn, um tað
ikki er hann og allir teir, ið
vága lívið, ikki bert einaferð,
men flestu dagarnar í lívinum.

Og kortini leika bros á kiunn.
Tey bros, ið rísa fram hjá hon-
um, ið sær síni, og kennir kær-
leikan so heitan og sterkan, at
hín fyrstándandi bardagi fyrri
tey ikki kenst sum eitt offer —
men sum ein lívins neyðtur-
vulig sjálfvilygja.

Tey vóru har vesturi við Ís-
lands strendur eins og uppi við
Grønland. Men eingin kann
byggja borð fyrri báru. Við veið-
uni fylgdu sorgarboð í ár eins
og hiní áriní. Hjá summum
bleiktraði merkið á hálvári
stong, tá ið tey sigldu aftur inn
á vánna — og hjá summum
var merkið strokið við alla,
hvørvið við monnum og farni.

Higar á vánna stevnu í ár
at kalla oll aftur, ið hildu út
hiðani.

Sum svanir komu tey bringu-
livið spakuliga og mækliga svim-
andi úr havinum.

Komin úr havsbrúnni verða
novn teirra rópað av teim leik-
andi börnum yvir breytir og
strætir, bygd og bý. Gleðirópið
svarar aftur í homrum og fjøll-
um, yvir dalar og flotur. Tað
kenst hátíð og gleðihýrur.

Tó ein fuglurin kom ikki
aftur higgar. Tað var skipið hjá
soni Mikkjals í Geil, eitt hitt
stórsta og stoltasta á vánni.
Komið til skaða mátti mann-
skapið rýma frá tí og leita sær
skjól á Grønlands óblíðum
strondum. Lívið varð bjargað,
men kostirnir vóru teim sjó-
latni harðir har uppi og til
littan sóma fyrri teir, ið har ráða
fyrri borgum. Tí eins og tað er
heilag lóg teirra heidniska Arab-
ara millum, at fremmandur
gestur fær besta hestin og sessin,
er tað heilagar síður hjá teim
kristnu at fagna sjólatnum við
besta blíðskapi og hjálpsmi.

Fundarhús

okkara á Tvøroyri kann fáast til leigu til at halda fund í og
aðrar samkomur, til handilsreisandi at framsýna vorur í o. s. fr.
Upplýsingar viðvíkjandi leigu og øðrum fáast við at venda sær
til stjórnina.

Arbeidismannafelagið „Fylking“.

Eitt nú, annað tá — so tynn-
ist og týnist. Men aðrir seta við
— og lívið heldur áfram við
stríði og baksi sínum. Men aft-
anfyrri tey harðvunu og alvar-
somu stríðsandiðini lýsa tey
heitu brosin, tí kærastur er hin
dýrast keypti skatturin.

Í dýpdini av hesum sannleik-
anum meir enn í tí karga stríðs-
ins peningaliga áðgoda goymist
løn okkara sjómanna.

Sunnanfleyr.

Postsambandið við Suðuroynna.

Sambandsins og sjálfstýrisins
løgni kærleiki til smábýgdinar.
Aheitan á postmeistarans vælvið.

Teir elstu minnst, hvussu
torført tað var at fáa bræv frá
sær oyggjanna millum. Tá var
heldur ikki nógv gjørt av bræva-
skifti. Men skýtslógin var — og
hendi tað, at onkur embætis-
maður ella frú høvdu bræv at
senda, fingur tey tað av stað við
at skýtsa 4—6—8 menn, all eftir
sum vegin var langur. Nei
kundi ikki sigast.

Tað eru ikki fáar frásagnir
um, hvussu háttar í góðum sum
í vandaveðri vóru mannaðir
bert fyrri at flyta eitt bræv. Tær
ymnu vandaveðir við posti, ofta
tyndingarleysum posti, er ein
partur fyrri seg í søgu okkara,
ein partur, sum er óvugluga at
hugagligur, ikki bert viðvíkjandi
sjálvum teim vandafulla ferð-
um, men eisini — og ikki
minst — sum lýsandi frá við-
urskiftunum manna millum her
á landi í teirri tíðini. Frásagnir
um t. d. embætismannafrúna í
Havn, sum skýtsaði eitt bræv
— viðvíkjandi so lítlum sum
einum hundahvolpi — yvir
Sandoynda til Suðuroynna í
áttamannafari, sýna yvirmanns-
kenshuna hjá teim hogni yvir
fyrri teim smáu tá á dagum. 8
menn til árar uttan serligt við-
urgjald bert fyrri at bera tíðindi
um hundahvolp!

Men postviðurskiftini nú eru
uttan nakra sammettan við við-
urskiftini í teirri gomlu tíðini.
Men kortini er enn ikki komið
á mál postambandinum við-
víkjandi.

Umframt langfararskipini
»Tjaldrið« og »Sleipner« hava
vit »Smiril« siglandi tær reisir
um vikuna til Suðuroynna. Fyrr
sigldi hann bert eina ferð, og
tað skal sigast, at henda eina
ferðin er eitt gott og tynding-
mikið framstíg, til Suðuroyar-
fjørðurin er bæði langur og
vandafullur at fara um hjá
smærri forum. Men flestu Suð-
ingar eru av teirri meining, at
»Smiril«, ið hevur so rúma rutu
sum tveir dagar um hvønn
Suðuroyartúr aftur og fram,
kundi siglt inná smábýgdinar í

oynni, ið liggja á vegnum. Hetta
mál var eisini inni á tingi í ár.
Men tessverri varð einki burtur
úr tí. Sjálfstýrismaðurin, »Smir-
iles« administrator, harra Mitens,
har undan, og sambandið tók
undir við honum — og sam-
bandið og sjálfstýrið ráða fyrri
borgum!

Umframt tey nevndu skip,
siglir »Brandur II« eina ferð
um vikuna, hósdag og friggja-
dag, til og frá Suðuroynni.
Henda ferð »Brandur« tellur væl
inn í hitt sambandið sunnan og
norðanfarðar millum. Maður,
ið fer til Suðuroynna við
»Smiril« miðvikudagin, nýttist so
ikki at biða til mánadagin, ið
hann annars vildi, um »Brandur
II« ikki var, men kann sleppa
norður aftur friggjadagin.

Men tað tvøriliga og lögna við
siglingini hjá »Brand II« er, at
hann ikki tekur post við. Hví?
spyr mangur, og er tað eisini illt
at fara. Strandar tað á kostnað-
inum hjá postvesinum? Tað
mátti kunna latið seg orðna, so
»Brandur« eigari og postvesinið
komu til sættis um ein fyrri
háðar partar hampuligan pris.

Eg veit, at fleiri enn undir-
skrivaði vildu verið okkara
postmeistarar takksom, um hann
fekk skipað so »fyrri, at postur
eisini kom við »Brand II«. At
»Brandur« eigari er fegin við
at taka postin fyrri eitt lítið end-
urgjald, svarandi til postnógðina,
hann flytur, er einki at ivast í.

Eg loyvi mær tí hervið at
biða tygum, harra postmeistarar
Johan Danielsen, um at royna
at gera tygara besta fyrri, at
postur eisini verður fluttur til
og frá Suðuroynni við »Brand II«.

Suðringur.

Tíðindi.

Tá ið farmaskipið s/s. »Hav-
moy« legði at bryggjuni á Tvø-
oyri fyrri at fáa fisk innskipaðan,
fór formaður arbeidismannafel-
ags »Fylkingar« umborð og
segði skiparanum frá kravi
felagsins um, at felagsins limir
skuldu hava arbeiðið við láku,
gerdu og spæl.

Kunnugur við, at hetta krav
er ikki annað enn, hvatið er
vanligur síður í øðrum londum,
segði skiparin seg einki at hava
ímóti tí.

So varð innskipað í góðari
semju.

Bryggjan.

Áður bryggjan kom, vóru tey
stóru skipini lossað við stórum
lossubátum, meðan tey smærri
skipini og motorbátar legdu at
teim ymsu keypmanna brúnum.
Hesar úr- og innskipingar um-
stóður góvu manga ferðir meiri
arbeiði til arbeidararnar enn
nú, havnin er komin. Mangur

arbeiðari hevur tí ofta á orði,
at bryggjan, sæð út frá hansara
arbeiðssýni, hevur verið eitt
afturstíg fyrri hann, um hon so
luggu ferð verður søgd at vera
eitt samfelagsins framstíg. Hetta
kann heldur ikki noktast; men
orsokin er, at tann vinnuvega
útviklingur, ið var ventaður at
fylgja í fólatetum á havnarbyg-
gingini, aldri kom, tvørturímóti!
Heldur enn at útviklast og
mennast er vinnulívið ikki bert
steðgað í vøkstri, men gingið
aftur á hondina. Hertil kemur,
at teir nógv reidurnar (bil-
arnir) spara keypmanninum í
hóptali av arbeidskraft. Hesar
umstóður í samband við ta
stöðugu økjan og noran av ar-
beidaratalinum hevur gjørt hitt
áður fyrri arbeidarin munandi
arbeiði við farma- og onnur
skip at kalla tyndingarlest fyrri
arbeidaraflakkin í síni heild.

So yðandi strævið tað kann
vera á bryggjuni á vári, tá ið
skipini fara avstað, eins og á
heysti, tá ið tey afturkomin skipa
farnin upp, so deytt og at kalla
lívleyst er tað ofta um veturin,
tá ið ein vitjar oman á brygg-
una. Inni í bryggjarhylinum
ligga nakrir hólkar, einstakir
motorbátar, uttanbryggjað av og
á onkur trolari ella eitt verju-
skip, hendur Esbjergari, ið
er á veg til Englands. Men
eingin lossing, einki arbeiði.
Sum nú ein dagin, og var niðri
á bryggjuni; at kalla ikki eitt
menniskja. Nokur av teim
nevndu »instaðuskipunum« lógu
avtakað. Meistarar stóðu berar
og naknar, kendust einum sum
restirnar av eini folnaðari, út-
deyðari skóg. Eitt tungt og dap-
urt ífat, tungt og dapurt, tí tað
merkir meiri enn silt egna lív-
loysi. Tað talar eitt mál, ið
greiðir frá um lívsdag og vón-
irnar har uppi í teim mongu
hásumum.

Eygad milt bar tó við eitt
lívstekkið í teirri deyðu myndini.
Eitt nýtt skip var komið inn í
hylin. Hvalabáturin hjá Gud-
mundi, keypmanni. Har gingu
nakrir menn og stákaðust. Ein
má lata Gudmund fáa, at hann
letur ikki mossa gróga á pen-
ingi sínum. Hann er ágrýtin.
Hann ætlar her eina roynd.
Bert hon kundi borið væl í lag,
og hevði Gudmundur dugað at
lagt ta aðalmerking í hetta silt
nýggja starv, at arbeidararnir
kendu tað sum eina signing og
frigerandi framstíg.

Tess verri reður knýttnevin
og harðskapurin enn í mongum
fori hjá okkum. Ljótastur er
hesin harðskapur, har hann
roynir at »stavnbinda« og kúga
arbeidaraflodina til ótrálar og
ófríar tænarar sínar.

Tvøroyrarmaður.

KARTOFLER

**6 Kr. pr. Sæk
a 50 kg.**

Z. Heinesen,
Telf. 83 & 240.